

РЕШЕНИЕ

№ 1697

гр. София, 06.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110135084 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от Д. С. М. срещу ответника Прокуратурата на Република България с искане за осъждане на Прокуратурата да му заплати сумата в размер на 3000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, произтекли от повдигнатото му незаконно обвинение в извършено престъпление, по което ищецът е бил окончателно оправдан с Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (18.06.2021 г.) до окончателно изплащане на обезщетението, и сумата в размер на 900,00 лева, представляваща лихва за забава за периода от 17.06.2018 г. до 17.06.2021 г.

В исковата молба е посочено, че СРП е внесла срещу ищеца обвинителен акт, по който било образувано НОХД № 7573 по описа за 2014 г. по описа на СРС, НО, 5-ти състав. Съдебното производство приключило окончателно с постановяването на Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 от 2016 г. по описа на СГС, НО, I въззивен състав. Посочва се, че пред първата инстанция ищецът бил признат за виновен по повдигнатото му обвинение и му било наложено наказание „лишаване от свобода” за срок от 6 месеца, изтърпяването на което било отложено на основание чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от 3 години, и бил оправдан по останалата част от обвинението – за причиняване на счупване на носни кости на пострадалия, в която оправдателна част присъдата била потвърдена от въззивния съд. С решението на въззивния съд ищецът бил оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление от общ характер. Твърди се, че в резултат на повдигнатото незаконосъобразно обвинение ищецът бил претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни душевни изживявания – стрес, чувство за притеснение и несигурност, засягане на честта, достойнството и доброто му име. Посочва се, че към момента на започване на наказателното производство ищецът бил на 32 години, с чисто съдебно минало, семеен и бил баща на малко дете, за което

полагал грижи. Посочва се, че продължителността на наказателното производство била над 3 години, а законът предвиждал наказания „лишаване от свобода” за срок до 6 години за повдигнатото тежко престъпление. Твърди се, че от момента на постановяване на първоинстанционната присъда до нейното изменение с въззивния съдебен акт ищецът претърпял по-висока степен на притеснение за бъдещето си заради евентуалното потвърждаване на присъдата. Сочи се, че ответникът е продължил да поддържа повдигнатото обвинение и че несъбирайки своевременно определени доказателства, Прокуратурата е нарушила задължението си по чл. 13, ал. 1 от НК за вземане на всички мерки за разкриване на обективната истина. Ищецът изрично е посочил, че счита продължителността на наказателното производство да не е прекомерна и че не претендира настъпването на вреди извън обичайните. Направено е искане за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, в който исковите претенции са оспорени по основание и размер. Прокуратурата посочва, че са недоказани твърденията на ищеца за настъпили отрицателни последици в емоционален план и за наличието на пряка причинна връзка между тях и обвинението. Липсвали доказателства органите на Прокуратурата да са извършили спрямо ищеца действия извън правнорегламентираните в хода на наказателното производство, с тяхно разрешение да е била разпространена информация за обвинението или представител на ответника да е правил изявления в публичното пространство. Постановената осъдителна присъда и конституирането в наказателното производство и на граждански ищец налагало извод, че ако в процесния период били търпени вреди, то те не били единствено в резултат на актове и действия на органи на Прокуратурата, но и на други страни в процеса. При условията на евентуалност, се оспорва размера на претендираното обезщетение като прекомерен. Възразява се, че в конкретния случай били налице редица обстоятелства, сочещи ниска степен на увреждане и изключващи присъждане на обезщетение в претендирания размер, а претенцията не била съобразена с вида, характера и интензитета на упражнената в конкретния случай принуда. Не били ангажирани доказателства за извършени интензивни процесуални действия с участие на ищеца и кога същият бил привлечен към наказателна отговорност. Посочва се, че производството е приключило в разумен срок, като продължителността на наказателното преследване в досъдебната фаза била значително по – кратка от съдебната, в която органите на Прокуратурата нямали ръководно-решаващи функции. Твърди се, че били налице предпоставките по чл. 5 от ЗОДОВ – ищецът бил оправдан за престъплението от общ характер по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, но бил признат за виновен за престъпление от частен характер по чл. 130, ал. 1 от НК. Поддържа се, че единствено противоправното поведение на ищеца е станало причина за осъщественото спрямо него наказателно преследване, като с недобросъвестното си поведение е създал предпоставките за повдигане и поддържане на обвинение за престъпление от общ характер, с което ищецът бил допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Възразява се срещу претенциите за законна и мораторна лихва. Законната лихва не следвало да се претендира и присъжда в определен размер - задължение на съда било да посочи началния момент на дължимост, а размерът □ се изчислявал в изпълнителния процес в зависимост от момента на плащане на главното задължение. Направено е искане за отхвърляне на иска, а при условията на алтернативност - за намаляване на размера на претендираното обезщетение.

В открито съдебно заседание ищецът не се е явил лично, а е бил представляван от свой пълномощник. В съдебно заседание се е явил и прокурор от СРП, представляващ ответника. На етап устни състезания страните са преповторили накратко вече изложените до момента съображения и искания. Представителят на държавното обвинение е инвокирал и възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от ищцовата страна.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е изискана и приобщена преписката по НОХД № 7573 по описа за 2014 г. на СРС, НО, 5-ти състав, ведно с тези на развилите се във връзка с него производства по инстанционен контрол и досъдебното производство.

С постановление за привличане на обвиняем, предявено на ищеца на 26.03.2014 г., същият е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК. С постановлението на ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“.

На 10.04.2014 г. в съда е бил внесен обвинителен акт срещу ищеца за извършено престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК за това, че на 11.12.2013 г. около 21.00 часа в гр. София, ул. „Милин камък“ № 31, вх. Б, на етажната площадка на 2-ри етаж, нанесъл удар с ръка в областта на лицето на Антоан Стойков Стойков, в резултат на което му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване носните кости с изкривяване на носната преграда, реализиращо медико-биологичния квалифициращ признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Пред районния съд било образувано НОХД № 7573 по описа за 2014 г. на СРС, НО, 5-ти състав. С протоколно определение от 06.11.2014 г. мярката за неотклонение на подсъдимия била изменена от „подписка“ в „парична гаранция“ в размер на 300,00 лева поради неявяване на подсъдимото лице без посочване на уважителни причини за това, въпреки редовната процедура по уведомяването му. В производството пред СРС пострадалият е бил конституиран като частен обвинител и граждански ищец. Видно от свидетелството за съдимост на подсъдимия същият е бил неосъждан и към момента на привличането му към наказателна отговорност същият е бил на 32 годишна възраст.

С разпореждане от 13.11.2015 г. делото е било отсрочено за друга дата и съдебното следствие е започнало отначало поради изменение в съдебния състав.

С присъда от 17.06.2016 г. подсъдимият е бил признат за виновен в това, че на 11.12.2013 г. около 21.00 часа в гр. София, ул. „Милин камък“ № 31, вх. Б, на етажната площадка на 2-ри етаж, нанесъл удар с ръка в областта на лицето на Антоан Стойков Стойков в резултат на което у причинил средна телесна повреда, изразяваща се в изкривяване на носната преграда, реализиращо медико-биологичния признак постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота – престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, и му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, чието изпълнение е било отложено за изпитателен срок от 3 години. Съдът е признал подсъдимия за невиновен и го е оправдал по обвинението за причиняване на средна телесна повреда, изразяваща се в счупване носните кости. С крайния съдебен акт СРС е осъдил подсъдимия да заплати на гражданския ищец сумата в размер на 2000,00 лева – обезщетение по предявения граждански иск, ведно със законната лихва, и на основание чл.

189, ал. 3 от НПК е възложил на подсъдимото лице да заплати сторените в производството разноски. С протоколно определение от 17.06.2016 г. съдът е потвърдил мярката за неотклонение „подписка”, взета спрямо подсъдимия.

Срещу постановената присъда Д. С. М. е подал въззивна жалба, въз основа на което било образувано ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав. Пред въззивния съд било проведено въззивно съдебно следствие. С Решение № 672 от 09.06.2017 г. контролиращата инстанция е изменила първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимият е бил признат за виновен за извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК и му е било наложено наказание „лишаване от свобода”, като го е признала за виновен за извършване на престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК – лека телесна повреда. С крайния си акт въззивният съд е приложил разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 от НК и е освободил подсъдимото лице от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „глоба” в размер на 2000,00 лева, като го е оправдал по обвинението да е причинил средна телесна повреда при квалификацията на чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК. СГС е отменил приложението на чл. 66, ал. 1 от НК и е възложил разноските за производството на подсъдимото лице. Присъдата е била потвърдена в останалата част. От мотивите на въззивния съд се установява, че съдът е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимото лице е извършило престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК, доколкото по делото се установило, че на пострадалото лице е било причинено временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

На 30.06.2017 г. Д. С. М. подал касационна жалба срещу осъдителното решение на СГС. С разпореждане от 03.08.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав, съдията-докладчик е върнал касационната жалба като недопустима – като подадена срещу необжалваем акт пред касационната инстанция. Срещу това разпореждане била подадена жалба от 11.09.2017 г., въз основа на което било образувано ч.н.д. № 1004/2017 г. по описа на ВКС, II НО. В Определение № 123 от 06.10.2017 г. касационната инстанция е оставила в сила разпореждането от 03.08.2017 г., потвърждавайки мотивите на СГС, че постановеният съдебен акт от въззивната инстанция не попада в обхвата на касационния съдебен контрол.

От събраните по делото гласни доказателства от разпита на Владимир Димитров Спиров се установява, че по време на наказателното преследване ищецът изживял стрес, бил напрегнат и се чувствал зле. Съдът кредитира показанията на свидетеля поради тяхната логичност и липсата на изолираност или противоречие с останалата доказателствена маса, като съдът не счита, че показанията на свидетеля се характеризират с някаква тенденциозност, предвид близките отношения с ищеца. Отчитайки това, че двамата се познават от детска възраст и са имали постоянен контакт в този период, съдът счита, че свидетелят е имал възможност да наблюдава непосредствено ефекта от образуваното наказателно преследване върху ищеца.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. За да възникне правото на увреждения за обезвреждане на неимуществените вреди, причинени му вследствие на повдигане на незаконно обвинение, следва в обективната действителност да са се осъществили следните материални предпоставки: на ищеца да е било повдигнато обвинение от Прокуратурата за извършено от

него престъпление; съдът да е оправдал подсъдимия с влязла в сила присъда, като в този случай повдигнатото му обвинение е незаконно; подсъдимият да е претърпял неимуществени вреди и причинените неимуществени вреди да са необходима, закономерна последица от повдигнатото незаконно обвинение, т. е. да е налице причинно-следствена връзка между наказателното производство, по което е било повдигнато незаконното обвинение и причинения вредоносен резултат. Отговорността на Прокуратурата за повдигане на незаконно обвинение е обективна, като тя не е предпоставена от виновното поведение на съответно длъжностно лице при Прокуратурата – арг. от чл. 4, предл. последно от ЗОДОВ.

Налице са основанията за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ за причинени неимуществени вреди от незаконно повдигнатото обвинение на ищеца. Видно от събраните писмени доказателства на ищеца е било повдигнато обвинение за средна телесна повреда, за което впоследствие е бил предаден и на съд. С първоинстанционната присъда същият е бил осъден по повдигнатото му обвинение, като е бил частично оправдан за един от съставомерните признаци. С крайния съдебен акт във въззивното производство, явяващ се и окончателен акт и слагащ край на наказателното производство, въззивният съд е преквалифицирал деянието, като е оправдал подсъдимия по първоначално повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление от общ характер, но е счел, че с деянието подсъдимото лице е извършил престъпление от частен характер – причиняване на лека телесна повреда, за което подсъдимото лице е било признато за виновно.

Настоящият съд приема, че в конкретния казус при обвинение в извършване на престъпление рискът е за Прокуратурата, на която е предоставена държавната функция по обвинение в наказателния процес, тъй като без повдигане на неоснователно обвинение не биха настъпили каквито и да било вреди. В този смисъл следва да се отбележи, че след привличане на лицето като обвиняем в досъдебното производство, Прокуратурата е внесла и обвинителен акт и в хода на развите се производства пред различните съдебни инстанции е поддържала обвинението. Държавата отговаря чрез Прокуратурата по искове за обезщетение за вреди и в случаите, в които лицето е било оправдано по първоначално повдигнатото обвинение, в хода на наказателното производство деянието е било преквалифицирано и деецът е бил признат за виновен. В тези случаи обективната отговорност се поражда в резултат на незаконното повдигане и поддържане на обвинение на Прокуратурата като държавен орган, на който е предоставена функцията по обвинение в наказателния процес. Обезщетение за неимуществени вреди се присъжда за незаконно упражнената процесуална принуда по обвиненията, за които наказателната отговорност не е реализирана.

От събраните доказателства се установи, че ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в преживян стрес, несигурност, душевен дискомфорт и притеснение, засягане на честта и достойнството (касаещи личната самооценка на лицето), вследствие на повдигнатото му обвинение за средна телесна повреда. Районният съд обаче счита, че не се доказват твърденията за накарняване на доброто име на ищеца, доколкото по делото не са ангажирани никакви доказателства в тази насока, за ставането на достояние или разгласяването на обстоятелството за наказателното преследване и как това е рефлектирало върху ищеца. Тук следва да се отбележи, че показанията на разпитания свидетел, макар и относими, се явяват общи и същите разкриват сведения единствено за забележима у ищеца непрегнатост, стрес и неприятно изживяване на обстоятелствата по време на производството, което съдът

счита за логично и обяснимо предвид установеното чисто съдебно минало на ищеца към момента на наказателното преследване. С оглед на това, типично е лицето да изпита и несигурност с оглед бъдещия развой на производството. В този смисъл, макар и ищцовата страна изрично да заявява, че не твърди такива, съдът и не констатира претърпени имуществени вреди извън обичайните, асоциирани с ангажирането на наказателна отговорност спрямо неосъждано до момента лице.

Ответникът е направил възражение за приложение на разпоредбата на чл. 5 от ЗОДОВ. Настоящият съдебен състав намира възражението за неоснователно. В т. 3 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г., ОСГК на ВКС, е постановено, че държавата не отговаря за вреди, ако увреждането е причинено по изключителна вина на пострадалия (чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ). В този случай се изследва доколко поведението е в причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат от незаконното действие на държавния орган и доколко го освобождава от отговорност, като ако единствен каузален фактор е поведението на пострадалия, държавният орган не отговаря, а ако само е допринесъл, обезщетението се намалява с оглед особеностите на всеки случай (чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ). В постановена впоследствие по реда на чл. 290 от ГПК съдебна практика на върховната инстанция се сочи изрично, че съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ е налице, когато настъпилият вредоносен резултат е в причинноследствена връзка с поведение на пострадалия, когато с действията си по време на наказателното преследване той недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение - например при недобросъвестно направени неистински признания, при въвеждане на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрийт определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление (в този смисъл Решение № 244/25.07.13 по г. д. № 1205/12, IV ГО, Решение № 112 от 14.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 372/2010 г., IV г. о., ГК и други). Действията на лицето, по повод на които е образувано наказателното производство и във връзка с които е повдигнато обвинението, се явяват обаче неотнормирани за законността на действията на правозащитните органи при привличането му към наказателна отговорност и осъществяването спрямо него на процесуална принуда, доколкото те не съставляват такива по време на висиящността на самото производство. Ето защо не могат да бъдат квалифицирани като основание за изключване на отговорността по смисъла на чл. 5, ал. 1 от ЗОДОВ или като принос по смисъла на чл. 5, ал. 2 от ЗОДОВ. Тези постановки не се променят от обстоятелството, че в случая ищецът е бил оправдан по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК - причиняване на средна телесна повреда, но същевременно деянието му е преквалифицирано като престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК - причиняване на лека телесна повреда, за което е бил признат за виновен и освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба”. Отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 от ЗОДОВ е обективна и се поражда в резултат на незаконното повдигане и поддържане на обвинение на Прокуратурата като държавен орган. Възникването □ е поставено единствено в зависимост от крайния резултат, с който е приключило производството, а в случая той е оправдаване на лицето по първоначално повдигнатото му обвинение. Действия или бездействия на лицето, дали повод за обвинението, по което е постановена оправдателна присъда, но същевременно подлежащи на друга правна санкция, включително чрез преквалификация, не изключват отговорността на прокуратурата по ЗОДОВ, тъй като този правозащитен орган носи задължението да повдига обвинения за деяния, осъществяващи състав на престъпление, а не за други

неправомерни действия на гражданина. С оглед на изложеното и макар деянието на ищеца да е преквалифицирано и тогава признато за престъпление, този факт не освобождава ответника от отговорност за незаконосъобразно повдигнатото и поддържано обвинение в престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, по което е постановена оправдателна присъда, включително и за част от признаците предвид първоинстанционната присъда. Това обаче следва да бъде отчетено от настоящия съд единствено като правнорелевантно обстоятелство при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Неоснователни са възраженията за недоказаност на претърпените неимуществени вреди, наличието на причинно – следствена връзка и за липсата на извършени интензивни спрямо ищеца процесуални действия. При водено наказателно производство за лицето без съмнение настъпват неимуществени вреди и е налице негативно повлияване на психиката му, дори и без наличие на формални доказателства, доколкото липсват такива, установяващи обратното (Решение № 457/2010 г. по гр. д. № 1506/2009 г. на ВКС, IV ГО, Решение № 480/2012 г. по гр. д. № 85/2012 г. на ВКС, IV ГО). Неоснователно е оплакването на ответника, че Прокуратурата не следва да отговаря за вреди на ищеца, доколкото налице в производството били и други страни, поддържащи обвинението. Съгласно залегналите принципи в НПК ръководно-решаващият орган в досъдебното производство е именно прокурорът. Решението дали да бъде внесен обвинителен акт в съда или не подлежи само на неговата преценка. Веднъж сезиран, съдът следва да разкрие обективната истина по случая. От друга страна, видно от материалите по делото Прокуратурата не само е внесла обвинителен акт в съда, но е продължила да поддържа обвинението до края на производството. В този смисъл, ирелевантно за спора е сравнението в продължителността на двете фази на наказателния процес.

С оглед изложеното съдът намира, че претенцията за обезщетение на ищеца е доказана по основание. За преценката относно справедливия размер, съдът следва да вземе предвид установените по делото обстоятелства, социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната при спазване на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. По въпроса за съдържанието на понятието „справедливост”, изведено в принцип по чл. 52 от ЗЗД, е налице задължителна практика на ВС и ВКС - ППВС № 4/ 23.12.1968 г. и Тълкувателно решение № 3/ 22.04.2005 г. по тълк. дело № 3/ 2004 г. на ВКС, ОСГК, и е установена константна съдебна практика на ВКС, вкл. по реда на чл. 290 от ГПК. Според посочените справедливостта, като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. Затова справедливостта по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства, които носят обективни характеристики. Неимуществените вреди нямат парична оценка, поради което и обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение на съда. В този смисъл, съдът счита, че исковата претенция следва да бъде уважена в размер на 2500,00 лева, а искът до пълния предявен размер от 3000,00 лева следва да бъде отхвърлен. Посоченият размер на обезщетението, на първо място, съответства на доказаните в настоящото производство вреди, броя на деянията и тежестта на престъплението, за което е повдигнато обвинение. Първоначалното обвинение, по което ищецът е бил оправдан, е било за престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК. По смисъла на чл. 93, т. 7 от НК същото представлява тежко престъпление. За него законодателят е предвидил

наказание „лишаване от свобода” за срок до шест години. Следователно наказателната санкция е без установен минимум, в който случай наказателният съд взема предвид този, посочен в Общата част на НК – три месеца. Видно от присъдата на СРС и данните по делото, ищецът към онзи момент е имал чисто съдебно минало, отчетено от съдебния състав като смекчаващо обстоятелство и предпоставило приложението на разпоредбата на чл. 66 от НК, поради което наказанието „лишаване от свобода” не е било и ефективно наложено от районния съд. Настоящият съд отчете продължителността на производството – от привличането на ищеца като обвиняем (26.03.2014 г.) до оправдаването му по обвинението за причиняване на средна телесна повреда с окончателен съдебен акт (09.06.2017 г.) са изминали около 3 години и два месеца. Предвид тежестта на обвинението, многобройността на извършените в досъдебната фаза действия по разследването и в съдебната фаза - съдебно-следствени действия, смяната на съдебния състав в първоинстанционното производство и започването на съдебното следствие отначало, проведеното въззивно съдебно следствие, срокът на производството се явява разумен. Съдът не взема предвид проведното се производство пред ВКС, доколкото същото е било по жалба на подсъдимия, а в НПК, подобно на ГПК, е налице принцип за неутежняване положението на жалбоподателя и оправдателната присъда не е имало как да бъде отменена, а на още по-голямо основание – предвид това, че по посоченото в решението на въззивния съд и с оглед ясните и недвусмислени разпоредби на НПК решението на въззивния съд не е било обжалваемо. При преценката си съдът отчете наличието на взетите спрямо ищеца с по-малка степен на интензивност мерки за неотклонение „подписка” почти през цялото производство и „гаранция”, наложена поради поведението на подсъдимото лице, обичайния стрес, притеснение и унизителен характер при образуване на наказателно преследване срещу лице с чисто съдебно минало, възрастта и наличието на семейна ангажираност на ищеца към онзи момент. На последно място настоящия съд отчете и обстоятелството, че макар оправдан по първоначалното обвинение, подсъдимият е бил подведен под отговорност по друго деяние след преквалифициране. Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд относно това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца (чл. 300 от ГПК). Видно от мотивите на въззивния съдебен състав, контролиращата инстанция е стигнала до извода, че деянието на ищеца е било съставомерно по по-леко наказуемия състав на чл. 130, ал. 1 от НК, за което ищецът в качеството на подсъдим е бил признат за виновен. Следователно спрямо ищеца в рамките на същия образуван наказателен процес е била реализирана наказателната отговорност – ищецът е бил признат за виновен в извършване на престъпление от частен характер, макар и да е бил освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, което обстоятелство не може да бъде пренебрегнато от настоящия съд.

Що се отнася до акцесорно предявения иск за мораторна лихва, същият следва да бъде уважен за сумата в размер на 761,81 лева, присъден за периода от 17.06.2018 г. до 17.06.2021 г. и изчислен на основание чл. 162 от ГПК с помощта на лихвен калкулатор върху присъдената сума за обезщетение в размер 2500,00 лева. Акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД следва да бъде отхвърлен за сумата над присъдената до пълния претендиран размер от 900,00 лева. Основателна се явява и претенцията за законна лихва върху присъденото обезщетение от 2500,00 лева за периода от подаване на исковата молба до окончателно изплащане на обезщетението, доколкото същата представлява последица от завеждане и уважаване на исковата претенция.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца се дължат разноски съобразно уважената част от исковите претенции, а ответникът не е претендирал разноски. Представен е списък по чл. 80 от ГПК, включващ разноски за държавна такса в размер на 60,00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 1000,00 лева. Направено е възражение за прекомерност. Съдът счита същото за основателно предвид фактическата и правна сложност на делото, многобройността на делата от този вид, процесуалната активност на страната и пълномощника □ и обстоятелството, че по първоинстанционното производство е имало едно открито съдебно заседание. Съдът счита, че адвокатският хонорар следва да бъде намален до 503,00 лева - минимумът, предвиден в чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение и съобразно редакцията на тази разпоредба към датата на фактурата за плащане (при липса на друга дата в пълномощно или договор, от който да се съди кога е постигната уговорката за размера на хонорара). С оглед уважената част от исковите на ищеца се дължат разноски в размер на 470,87 лева за държавна такса и адвокатски хонорар.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, по предявените искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД да заплати на Д. С. М., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Патриарх Евтимий” № 52, ет. 4, ап. 6, **сумата в размер на 2500,00 (две хиляди и петстотин) лева**, представляваща обезщетение за претърпени от Д. С. М. неимуществени вреди, изразяващи се преживян стрес, несигурност, притеснение, засягане на честта и достойнството му вследствие на незаконно повдигнато му обвинение в извършване на престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 5, вр. ал. 1 от НК, по което Д. С. М. е бил окончателно оправдан с Решение № 672 от 09.06.2017 г., постановено по ВНОХД № 5559 по описа за 2016 г. на СГС, НО, I въззивен състав, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба (18.06.2021 г.) до окончателно изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ над присъдената сума до пълния предявен размер от 3000,00 (три хиляди) лева, и сумата в размер на 761,81 лева (седемстотин шестдесет и един лева и осемдесет и една стотинки)**, представляваща лихва за забава върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди за периода от 17.06.2018 г. до 17.06.2021 г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД над присъдената сума до пълния предявен размер от 900,00 (деветстотин) лева.**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, да заплати на Д. С. М., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. София, бул. „Патриарх Евтимий” № 52, ет. 4, ап. 6, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 470,87 лева (четиристотин и седемдесет лева и осемдесет и седем стотинки), представляваща разноски за държавна такса и адвокатски хонорар за първоинстанционното производство съобразно уважената част от исковите претенции.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____